

INSULA OCTOGON

CAPITOLUL I

Era o zi minunată de vară. Soarele strălucea pe cer. Cu toate acestea, aerul nu era supraîncălzit, așa cum se întâmplă de obicei vara. Ploase de curând și mirosea grozav a pământ reavăn. Stam liniștită și priveam cerul curat, fără urmă de nori și mă miram cum poate să existe așa ceva. Era cel puțin ciudat. Niciodată nu văzusem cerul așa de curat.

Ceva straniu plutea în aer. Parcă nu era cerul pe care-l știam eu. Parcă nici eu nu mai eram aceeași. Mă simțeam ușoară, foarte ușoară. Îmi venea să zbor și chiar m-am ridicat de la sol. Ce mai era și asta? Până acum câteva clipe îmi simțeam trupul greoi, deși nu aveam un trup mare. Mă știam o femeie frumoasă, cu un trup mic și bine proporționat. Cu toate astea, de multe ori îmi simțisem greutatea trupului. Acum însă era cu totul altceva. Eram atât de ușoară, încât puteam să zbor! Și asta nu era nimic; doar mă gândisem la asta și imediat mă trezisem zburând!

Treaba asta îmi dădea de gândit, mai ales că în urmă cu câteva secunde gândisem că nu se poate cer fără nori și acum cerul se întuneca a furtună. Oare era o întâmplare sau visam? Am coborât cu picioarele pe pământ. Doream să ating iarba cu tălpile. Ce senzație minunată! Iarba era mătăsoasă, cu firul lung, iar picături mici de apă își făcuseră parcă adăpost printre ele.

Îmi plăcea mirosul de iasomie, așa că mi-am dorit să miroasă așa. Dintr-o dată, mirosul de iasomie m-a învăluit. Era minunat! Se întâmpla tot ce îmi doream eu. Norii însă se strângeau tot mai mult, întunecând cerul. Nu-mi plăcea asta, așa că mi-am dorit să se destrame norii și să se risipească. Nu-mi plăcea ploaia, nici frigul, nici căldura, nici foamea, nici setea. Starea mea actuală era perfectă. Nu simțeam nimic altceva decât liniște, pace și o bucurie imensă de a trăi.

Cerul se limpezea din nou. Oare de ce asculta totul de voința mea? Am privit împrejur și dintr-o dată m-am simțit singură. Îmi părea rău de ceilalți. Nu-i mai vedeam acum, dar îi văzusem până de curând. Viziuni de coșmar îmi întunecaseră vederea. Nu doream să le mai văd, dar îmi doream să știu ce s-a întâmplat cu ei, cu cei ce rămăseseră în sfera materială.

Da. Așa era. În urma JUDECĂȚII CELEI MARI, OAMENII, ca și celelalte creaturi de pe pământ, fuseseră împărțiți în două tabere. Una era tabăra celor buni, în dreapta, iar cea de-a doua era tabăra celor răi, în stânga. Eu fusesem trecută în tabăra celor buni și fusesem scutită de chinul cărnii. Ceilalți, din tabăra celor răi, fuseseră obligați după JUDECATĂ, de o forță nemaipomenită, să reintre în trupurile lor. De acolo unde mă aflam, priveam și nu înțelegeam.

Îi vedeam că se întorc la viața de pe pământ și-mi părea rău că eu nu mă pot întoarce. Mă gândeam la casa mea și la tot ce strânsesem. Eram aici și alții urmau să se bucure de tot ce strânsesem pe parcursul vieții mele. Mă simțeam pedepsită. Mă gândeam că totuși, copiii mei se vor bucura de tot ce am strâns, dar cineva de sus m-a strigat :

-Mama!

Am privit în sus și am văzut pe soțul meu și pe cele două fetițe ale mele. Mi-am dorit să fiu cu ei, dar o voce interioară m-a pus la punct imediat :

-Tu nu ești la nivelul lor. Ai decăzut. Trebuie să te îndrepti și apoi vei ajunge acolo unde îți este locul.

-DOAMNE, dar cum să mă plătesc de toate greșelile?

-Privește și judecă singură! Un lucru pot să îți spun. Nu te mai poți întoarce în sfera materială în trup de om.

Am privit la cele ce se întâmplau acolo jos, pe pământ . Vedeam totul ca de la balcon. Am văzut lumea înspăimântată, alergând fără nici un țel. Cei slabi erau călcați în picioare. Într-un târziu am înțeles ce aveau de dansau bătălgănindu-se atât de grotesc. Pământul se cutremura. Pe fețele tuturor era întipărită groaza morții. Îmi era tare milă de ei. Cu toate acestea, deși erau atât de aproape de moarte, nu doreau să fie mai buni. Din contră, vedeam bărbați care îmbrânceau femei și copii, pentru a se pune ei la adăpost. Totuși nimeni nu era la adăpost. Întreaga planetă se cutremura, apele ieșeau din matcă și chiar curgeau invers decât pe cursul lor obișnuit.

De unde priveam eu, vedeam totul ca în palmă. Aveam senzația că planeta se rostogolește undeva în vid. Nimic nu o mai putea opri. Se răzbuna pe cei care atât o necăjiseră, pe cei ce nu ținuseră cont de faptul că ea, planeta, era vie. Imaginile din fața ochilor semănau cu cele desprinse din Apocalipsă. Oamenii își căutau salvarea, dar mai rău făceau, căci nimeni nu putea sta în fața furiei naturii .

Îmi părea totul caraghios, din cauză că nu auzeam ce se întâmpla jos și de aceea mi-am dorit să aud. Imediat sunetele apocaliptice mi-au umplut sfera auditivă. Era înfiorător. Undeva, departe, o explozie puternică făcu să vibreze totul. Urmară alte și alte mici explozii. Oare ce urma să se întâmple? Mi-am ridicat corpul mai sus, ca să văd mai bine. Atunci am realizat că pot urca. Mi-am ridicat privirea să văd până unde. Imediat mi-am văzut tot neamul stând înmărmurit, privind la spectacolul terestru.

-De ce stați cu brațele în sân? Faceți ceva! Se distruge întreaga planetă! – am strigat eu cât am putut.

-Nu se distruge nimic. Stai fără nici o grijă! E doar un mic avertisment pentru cei rămași. Spaima ce o resimt acum nu o vor uita multă vreme.

-Ce se va alege de planetă?

-Va rămâne aceeași, dar va avea altă configurație, alți poli magnetici și gravitaționali. Asta prea puțin poate să influențeze viața în materie.

-Și cei ce se chinuie acum acolo? Îi credeam fericiți că au rămas.

-De multe ori, pentru ei moartea fizică va însemna fericirea, dar nu o merită și nu o vor căpăta.

-Nu înțeleg de ce sunt atât de pedepsiți.

-Nu înțelegi mai multe. Le vei afla cu timpul. După cum vezi, mulți dintre cei de jos părăsesc corpurile de carne. Mor, cum s-ar zice. Cu toate acestea însă, ei nu urcă la ceruri, nici măcar până la nivelul la care ești tu.

-Îi văd adunându-se cu toții. Acolo, în dreapta clădirii aceleia înalte, s-a format chiar un grup mare.

-Îți place ce vezi? Sunt vii, chiar dacă au murit. Mai are importanță ce se întâmplă pe pământ?

-Îmi place ce văd, dar are importanță și ce se întâmplă acolo jos. Ei suferă cumplit.

-Poate că nu suferă atât de rău pe cât merită. Poate că ei au făcut pe alții să sufere și mai rău. Ce zici de asta?

-Ce să zic? Nu sunt eu în măsură să judec. Eu pot doar să văd și să aud.

-Mai poți încă multe. Important este ca ceea ce vezi și auzi să le pui în corelație exactă. Uite! Vezi grupul mare care se formează? Ai zice că de bună voie fac asta.

-Și nu așa se întâmplă?

-Tocmai de aceea ți-am atras atenția. Privește mai atentă!

-Ai dreptate. Spiritele cenușii, care se ridică încet, sunt mânate parcă de la spate de un fel de abur alb-argintiu. Acest abur le ține parcă încorsetate.

-Vezi bine acum și intuiești că această forță este cea care știe ce trebuie să facă cu aceste spirite.

-De ce nu le adună mai repede?

-Adică să le scoată din corp pur și simplu? Nu. Asta nu se poate. Noi nu ne grăbim. Nu suntem legați de timp. Fiecare trebuie să-și trăiască viața până la ultima clipă.

-Dar e îngrozitor!

-Îngrozitorul e în sufletul lor, nu în ceea ce li se întâmplă acum. Trebuie să înțelegi din start că fiecare are ceea ce merită.

-Am tăcut și am privit disperată în jos. Îmi era milă de ei, de frații mei rămași să se chinuie.

-Ai înțeles după câte văd LEGEA DRAGOSTEI UNIVERSALE. Ți iubești semenii. Asta e bine pentru tine. O să ne împăcăm bine. O să-mi fie relativ ușor să te ajut să evoluezi.

-Dar tu cine ești? Îmi vorbești de atâta timp și nu te-am văzut deloc. Unde ești de fapt?

-Sunt NAUM și sunt aici...

-Ce cunoscut îmi pare numele tău! Vreau să te văd!

-Va fi greu să mă vezi. Trebuie să mă concentrez ca să mă poți vedea. Eu sunt peste tot acum. De aceea ți se pare că mă auzi de peste tot. Mă pot concentra însă, pentru ca tu să mă poți vedea. Chiar vrei asta? Ești sigură?

-Da. Absolut.

-Bine.

În jurul meu a început imediat să se creeze un fel de vârtej. Lumini de tot felul se învârteau, ridicându-se de la nivelul meu spre înalt. Era ca un fel de joc de artificii, dar fără zgomot, doar partea frumoasă a jocului. Eram atât de absorbită de aceste lumini, încât nimic nu mai conta. Era o adevărată feerie. Fără să fi vrut ridicasem capul, privind atentă, dornică să nu pierd nici un amănunt. Deodată, din înaltul cerului se ivi ceva ca o cometă. Un fel de virgulă imensă. Nu am avut timp nici măcar să mă sperii, că virgula aceea de lumină albă-argintie se afla în fața mea.

-Pentru tine m-am concentrat și mă arăt ție așa cum vrei să mă vezi. Privește-mă!

-Tu ești NAUM?

-Eu sunt pentru tine NAUM. Îmi este greu să stau în această concentrare. O fac pentru tine. Privește-mă!

L-am privit, dar nu reușeam să văd decât lumina aceea foarte puternică. Mă dureau ochii.

-Nu este de ajuns draga mea să privești. Trebuie să și vrei să mă vezi. Înțelegi ce îți spun? TREBUIE SĂ VREI.

Nu înțelegeam ce tot spunea acest NAUM. Cum adică să vreau? Eu vroiam să-l văd, dar îmi era cam teamă. Totuși faptul că el se chinuia să stea concentrat m-a făcut să îmi doresc să îl văd într-adevăr. Atunci ceva ca o vată albă s-a dat deoparte și de alta, ochii mi s-au obișnuit cu lumina și...l-am văzut.

Era un bărbat foarte solid, cu o față rotundă și simpatică. Ochii la început mi s-au părut mari și negri, necunoscuți.

-Privește-mă mai atentă! – mă rugă el.

L-am privit cu mai multă atenție și am început să văd și amănunte. Gura era roșie, cu buze cărnoase, iar ochii erau albaștri. Părul părea la început alb, dar imediat s-a dovedit a fi negru. Era un bărbat foarte frumos.

-Ți place cum arăt? Tu m-ai creat așa.

-Nu înțeleg. Cum adică eu te-am creat așa?

-Așa îți doreai să arăt, chiar dacă acum nu îți dai seama.

L-am privit înciudată, dar în același timp mi-am dat seama că el era imaginea mea despre omul de încredere și în același timp simpatic.

-Văd că începi să înțelegi. Asta e bine. Poți să-ți dorești orice, dacă nu încalcă LEGEA DIVINĂ.

Era interesant. Mi l-am dorit cu barbă și a devenit imediat bărbos. Mi l-am dorit chiar cu mustață și a devenit mustăcios. Imediat ce mi-l imaginam într-un fel, era de ajuns să am ideea și imediat el mi-o îndeplinea.

-Te-ai distrat îndeajuns. M-ai aranjat în ce fel ți-ai dorit.

-Nu te-am văzut cum ți-ar sta cu ochelari.

-E cazul să te oprești. Nu uita că frați de-ai noștri suferă. Pe drept, dar suferă.

-Ai dreptate. Cum de am uitat? Ce se mai întâmplă cu ei? A trecut atâta timp...

-Draga mea, timpul este atât de relativ, chiar și pentru cei pentru care el există...

L-am privit nedumerită.

-Da, nu am greșit. Pentru unii dintre noi timpul, așa cum îl știi tu, nu există. E greu de înțeles, căci este și foarte greu de explicat. Privește în jos! Ți se pare că a trecut o veșnicie...

-Cutremurul continuă. Oricât ar fi el de lung, nu ar putea ține atât.

-O secundă draga mea, și se poate părea o veșnicie.

-Se vede treaba că ai dreptate. Dar unde ești, căci nu te mai văd?

-Acum mă cunoști. Știi cum arăt. Când mă vrei aproape, mă poți afla. Asta numai în cazul în care vrei să mă și vezi, dacă nu este suficient să ne auzim.

-NAUM, multe am înțeles de când m-am desprins de corp, dar și mai multe îmi sunt de neînțeles.

-Ce vrei să spui? Ce nu înțelegi?

-Nu înțeleg de ce eu am rămas aici și alții s-au ridicat mai sus decât mine. Cu ce au fost ei mai buni ca mine? Cu ce am greșit eu?

-Dacă nu ai înțeles încă, nu este vina mea. Legătura ta cu pământul nu se poate desface decât atunci când vei înțelege. Ce pot eu să-ți spun este ceea ce va trebui să faci pentru ca să înțelegi.

-Am să fac tot ce mi se va cere.

-Ai mai promis odată și nu te-ai ținut de cuvânt...

-Nu țin minte, am răspuns eu rușinată, mințind ca să mă apăr.

-Nu e cazul să minți. Nu pe mine și nu aici unde totul se vede perfect. În materie mai mergea, pentru cei care nu aveau ochi să vadă, dar aici...E penibil. Te rog să nu mai minți!

Mă simțeam îngrozitor. Nu știam ce-mi venise să mint.

-Obișnuința fetiței. Ai mințit destul până acum. Eu nu vreau să jignesc, vreau însă ca lucrurile să fie clare între noi. Avem o misiune de îndeplinit și o vom îndeplini acum. La cealaltă misiune, pe care ai ratat-o, te-am înțeles. Ți-a fost teamă. Am dat vina pe trupul de carne, dar acum nu se mai poate să dai înapoi. Atâtea speranțe sunt legate de tine, încât nici nu-mi pot imagina că ai să refuzi.

Îmi era îngrozitor se rușine. Cum oare am putut să ratăm o misiune? Știam totul, vedeam totul foarte clar. Avea dreptate, îmi fusese frică de lumea spiritelor libere. Trăisem în trup de carne și crezusem că materia este atotputernică. Strânsesem ca o furnică, mai mult decât aveam nevoie...Ce rău îmi părea acum!

-Vreau să te ajut, am spus eu sigură pe mine.

-Nu tu ai să mă ajuți pe mine, ci eu am să te ajut pe tine. E bine însă că te-ai hotărât. La fel ca tine mai sunt încă șase spirite. În total sunteți șapte. Voi sunteți sortiți să țineți legătura cu cei rămași în materie. Răspundeți de ei și de îndreptarea lor. Noi o să vă ajutăm.

-Cum o să fac asta? – am întrebat eu scurt.

-Tu vei vedea, vei auzi și vei transmite tot ceea ce ne interesează. Vei fi solul nostru la ei. Pe tine te vor vedea și te vor auzi, chiar dacă numai unii dintre ei.

-Cum adică?

-Adică unii te vor vedea și se vor speria, alții nu te vor vedea, dar te vor auzi și se vor speria, iar alții nici nu te vor vedea și nici nu te vor auzi, dar tot se vor speria.

-De ce să se sperie? Sunt chiar atât de urâtă?

-De ce spui asta? Tu de ce te-ai speriat de mine, că doar eu nu sunt urât? M-ai făcut cum ai vrut tu.

-Nu am știut. Îmi pare rău.

-Nici ei nu știu și mulți nici nu vor să știe.

-Am înțeles. Ce trebuie să fac?

-În mare, doar atât: tu trebuie să suni trâmbița, iar noi îți vom da cupa ce trebuie să o verși.

-Nu înțeleg. Ce trebuie să mai fac?

-NEAMUL OMENESC a stat prea mult legat de sfera materială a planetei TERRA. Marea majoritate sunt iertați de acest chin și vor trăi în sfera destinată spiritelor libere. Nici unul în afară de cei ce nu merită nu a rămas în materie. Rolul pe care îl veți îndeplini voi, cei șapte, îl îndeplinea până acum BĂTRÂNUL, pe nume IZOBAL. Îl cunoști. L-ai auzit adesea vorbindu-ți, dar poate nu l-ai recunoscut. Ei bine, voi veți ține legătura cu noi, cei din sfera spiritelor libere, iar noi, în funcție de CARTEA VIETII, știm ce avem de făcut.

-E bine că nu sunt singură. Mai am încă șase ajutoare.

-Șapte sunteți voi, șapte suntem și noi. Nu se poate să greșiți.

-Și ei au greșit ca și mine?

-Ce importanță are? Ei bine, da. Și ei au promis să facă ceva anume în viața precedentă și nu au făcut. Acum ești mulțumită?

-Într-un fel, da. Mă simțeam atât de josnică... Dar văd că mai sunt și alții la fel...

-Dacă te încălzește asta, uită-te în jos, căci ai să vezi alții și mai răi! Îți dau un sfat însă: NU TE UITA ÎN SUS, CĂCI ÎȚI VA FI TARE RUȘINE!

Lacrimi grele au început să-mi curgă din ochi. Ciudat, simțeam că plâng, sufeream chiar, dar nu existau lacrimile, deși eu le simțeam.

-Nu te aștepta să pângi cu lacrimi materiale. Acum nu ești decât un spirit. Lacrimile tale doar dor, nu se pot însă pipăi.

-Când pot să încep treaba? – am întrebat eu nerăbdătoare-

-Imediat ce se va termina ceea ce se întâmplă cu cei de jos. E într-adevăr înfricoșător pentru ei și frica lor de moarte...

Am privit imediat în jos și am văzut cum un val uriaș pleca din mare spre uscat. O altă porțiune de uscat se scufunda. Din tot teritoriul țării unde trăiseră până atunci nu mai rămăsese decât o insulă înconjurată de mare.

-Cum s-a putut întâmpla una ca asta? – am întrebat eu, căci nu-mi venea a crede.

-Așa a fost VOIA TATĂLUI CERESC. EL oferă încă o șansă NEAMULUI OMENESC aflat la nevoie. Șansa de a trăi separat de ceilalți, așa-ziși răi. OAMENII vor avea toată cunoașterea și o vor putea folosi. TATĂL CERESC, în bunătatea LUI, le va permite să uite apucăturile rele. Depinde numai de ei dacă vor ști să prețuiască ceea ce li se oferă sau vor face rău în continuare.

-Și atunci, rolul meu care este?

-Acela ce ți l-am spus. Tu vei fi încercarea lor și pedeapsa lor imediată.

-Nu înțeleg cum, dar o să văd eu ce am de făcut...

-Să nu uiți că pe planetă nu trăiesc numai OAMENII și că toți ceilalți îi pot influența pe frații tăi aflați la încarnare. Trebuie să-i ajutați. Noi o să vă ajutăm pe voi.

-Trebuie să văd planeta, să știu ce a mai rămas din ea și cine unde va trăi. Trebuie să mă documentez. Am nevoie de tine...

-Mă faci să râd. O privire îți este de ajuns.

-Nu este adevărat. Îmi trebuie mai mult decât o privire, căci eu mă pierd în amănunte.

-E foarte bine. Atunci, privește amănunțit, ia aminte la ce vezi și apoi vom discuta din nou! Este de ajuns să-ți dorești ceva și se întâmplă. Nu uita asta și mai ales nu uita de LEGEA DIVINĂ! Dacă ți-ai dorit ceva și nu se întâmplă, înseamnă că ți-ai dorit ceva împotriva legii. Ai înțeles?

Înțelesesem îndeajuns. Aveam o misiune și îmi era rușine să nu o îndeplinesc. Acum nu mai aveam nici o scuză.